

нѣли, съ вкоченени рѣце и крака, тѣ изслушаха набързо прочетената служба отъ капелана Филипъ и останаха до разсвѣтъ будни, мѣчейки се да не се отпустнатъ нито мигъ въ дрѣмка, за да не заварятъ коварнитѣ ломбарди на другия день цѣлия имъ станъ потъналъ въ непробуденъ сънь, засипанъ отъ виелицата.

А въ крепостъта, къмъ полунощъ, засвириха музики, екнаха пѣсни и радостни викове. По всички кули лумнаха огромни огньове. Прозорцитѣ на кастела останаха да светятъ до зори като горящи очи.

Анри даде заповѣдъ всички да тѣркатъ рѣцетѣ и лицето си съ ледъ, да не оставатъ нито мигъ неподвижни, да ринатъ падащия снѣгъ, да се не оставятъ на мѣката и отчаянието.

Щомъ съмна, цѣлия лагеръ се дигна и войскитѣ заминаха право по посока на Тесалоника. Още презъ нощъта, Анри бѣ изпратилъ находникъ до намѣстника графъ Биандрате, за да му извести непокорството на людетѣ му.

Ала близо при Виньери, находникътъ ги пресрещна, връщайки се обратно отъ Тесалоника и събщи, че графътъ отговорилъ: императорътъ нѣма какво да дири въ неговата земя.

Анри и приближенитѣ му се спогледнаха. Това предзвикателство бѣше вече върха на дързостъта.

Кононъ дьо Бетюнъ измъкна меча си и извика:

— Кълна се, че нѣма да намѣря покой дорде не отмѣстя за позора, който нанасятъ на нашия господарь! Само кръвътъ на Биандрате може да измие подобно петно!

Ноздритѣ му тръпнѣха въ една тревога. Той погледна Анри, очаквайки заповѣдъ да обсадятъ Тесалоника.

Ала императорътъ бѣ мѣдъръ. Той отново сдържа гнѣва си. Само безкрайна скръбъ затъмни очитѣ му.

— Ще опитаме още веднѣжъ да се разберемъ съ добро. Защото враговетѣ ни само това чакатъ, за да ни нападнатъ: да почнемъ да се биемъ помежду си!

Бѣше Бѣдни вечеръ. И людетѣ на Анри, съвършено изтощени, болни, капнали отъ гладъ и безсѣние, нѣмаше кжде да посрещнатъ Рождество.